

פכים קטנים ורעננים

הזיות גורל: תיאטרון הפרינג' בית ציוני אמריקה. יחסי צבור: אילן שיינפלד * על פי: ויליאם שקספיר * בימוי: אילן זיו * מוסיקה: קרל אורף, רחמנינוב * תלבושות: ארלקינו * עיבוד ומשחק: רועי נווה.

"חיים רק צל עובר; שחקן מסכן טופף טופף שעתו על הבימה ואין לו זכר עוד; סיפור בדים הוא סיפרו איל, מלא שאן וזעם"

מקבת: תרגום: אפרים ברודו

על פי הקונספציה של רייעי נווה, מסתבר שלא רק ילדים וכלבים גונבים הצגות, אלא גם מכשפות. מה גם שהן מגלית את כל הקלפים לגיבורים הראשיים, מנבאות את העתיד יגויבות מקהל הצופים את יתרון ההפתעה, לכאורה. גדולתו של שקספיר בכך, בין הייתר, שהענין מתרכז לא רק במה - אלא גם באיך - והמותח לא רק שאינו פג, אלא עולה עם כל תמינה ושלב בהתפתחות העלילה.

תזכורת קצרה לתוכן המחזה: מקבת, אציל בחצרו של דנקן, מלך סקוטלנד, מדכא את המרד בשליט ובתמורה הוא מקבל את תוארו של המורד המובס. בדרך לפגישה עם המלך, פוגשים מקבת וידידו בנקו את שלוש המכשפות אשר מנבאות לראשון את המלוכה, אולם לידידו את ביסוס שושלת הסטיאורטים המכשפית מייצגות את היצרים האפלים, דחפים שאיפות וחלומות גדלות, המקננים בלב הגיבורים. השחקן והמעבד רועי נווה מיקם את שלוש המכשפות בנפשו המסיערת של מקבת והן מתרוצצות, כביכול, במוחו השסוע של המלך הרוצח. השחקן הצעיר והמיכשר מייצג לבדו על הבמה את שלוש המכשפות, ודרך עיניהן המרושעות, עוברת לנגד עינינו עלילת המחזה השקטפירי, המחולקת לשבע תמונות:

1 השתלטות על גופו של מקבת; 2 נביאתן לעתיד של

מקבת כמלך; 3 תהליך השכנוע באמצעות כישופיהן; 4 רצח המלך דנקן; 5 יסורי מקבת לאחר הרצח; 6 ההתגלית כמינה לדרישתו של מקבת לעתיד מלכות; 7 האמת הנסתרת והמפתיעה שמאחורי ההתגלויות.

תפיסה זו מציגה השקפה חדשה על השפעת המכשפות על עולמו של מקבת ועל מהלך הטרגדיה. "איר הוא שחור ושחור הוא אור" - ליחשות המכשפות השחקן נכנס לתיך מעגל הכישוף הזה, לא רק מתוך רצון לגלם בגופו את שלוש אלות הגורל הנוראות, אלא גם מתוך שאיפה לשקף את התפתחות הטרגדיה מתוך דו-שיח עם הנפשות הפועלות. השחקן הצעיר והמיכשר, שלקח על עצמו משימה כמעט בלתי אפשרית, השכיל לשוות לכל אחת מהדמויות, צורה שונה ואופי יחודי. זה נסיין מעניין השם דגש על כושרו של השחקן נטו, ללא עזרת מכשירי פירוטכניקה למיניהם כמיקבל כיום על בימיתיו. עבודה מקורית ותיאטרון טוב.

שירה חיה רעה: פרינג', בית ציוני אמריקה. יחסי צבור: אילן שיינפלד * משוררים וכותבים: אהרון שבתאי, מאיר ויזלטיר, חנוך לוין, פרננדו פסואה ואחרים * ביצוע: אורי הוכמן * על התופים: רמי שולר * במאי: דן תורן

אורי הוכמן, שחקן תיאטרון (געגועי לקסינג'ר) במעלה ערב קברט שבו הוא קורא שירי זימה, ארטיקה ופירוניגרפיה ערב לא קונבנציונלי. השאלה היא אם גם תרבותי בין התופים של רמי שולר המוקצון, המשמיע מיקצבים אינדיאניים, אפריקאיים וראפ קורא הוכמן שירים שנבחרו כאילו בכיונה תחילה מתוך טקסטים של פדופילים, סוטים, ארטיים ופירוניגרפיים. מתוך רשימת המשוררים שהוצגה בערב זה, הייתי בוחרת שירים אחרים לגמרי. אך רצונו של השחקן - כבוד לא לטעמי - אף כי הקהל הצעיר באולם התלהב עד מאוד

איימוס: פרינג' - בית ציוני אמריקה. פרס ראשון בפסטיבל עכו 1999; * למי סיפור מאת: משה זירעאלי * יצירה בימתית: רות קנר * שחקניות: שירלי גל וטלי קרק * נגן: עמוס טרומפר * תפאורה: נעה וידמן

הפתעה נעימה מצפה לצופי הצגת הנכון המסכן שנלכד במערכת קווי השקיה ללא תקווה לצאת מן המצור. כפאראפרזה לאמירתו הידועה של סטניסלבסקי שאין תפקיד קטן אלא שחקן קטן - ניתן לומר ביחס לאיימוס - שאין מחזה קטן, אלא אך ורק עבודת תיאטרון טובה. יצירה קאמרית צנועה, אמיתית ותמציתית, בדבר נברן מסכן חסר כנפים, אולם בעל מעוף הנוע בשמים בסבלו, יאושיו יגונו והערותיו הפילוסופיות, בניסיונו להמלט מגורל שאין ממנו מנוס. עבודתה המעניינת של הבמאית רות קנר, מתמקדת כרגיל בשחקן עצמו ואביזרי הבמה הנילוים אל ההצגה הם לצרכים פונקציונליים בלבד. מאבק ההשרדות של הנכון הלכוד בצניור ביוב, אנושי עד כאב ומבוצע במיומנות, אמינות ושכנוע על ידי השחקנית טלי קרק. עוזרת לה בעבודתו שירלי גל. זאת פנינת תיאטרון נפלאה.

→ "איימוס" - טלי קרק, שירלי גל

